



János evangéliumának magasröptű, csodálatos bevezetője Jézus születését állítja az emberiség történetének középpontjába. A láthatatlan Isten az Ige megtestesülése által kinyilatkoztatta magát, ő Jézus Krisztus, aki a világ világossága-ként az ember számára bemutatta Isten végtelen szeretetét és irgalmát. Ez egy új kezdet, amikor a lelki és erkölcsi sötétségben tévelygő ember számára utat mutat, feltárja élete értelmét és célját. Ezért olyan nagy ünnep a Karácsony!

Ebben a bibliai szakaszban azonban egy másik születésről is szó van, s az számunkra legalább annyira fontos. Azokról van szó, akik befogadták az Igét, az igaz Világosságot, és ezáltal hatalmat kaptak arra, hogy Isten gyermekei legyenek. Ez nem biológiai születés, hanem lelki újjászületés, amelyről Jézus később Nikodémusnak is beszél.

Bár az evangélista múlt időt használ, nyilvánvalóan mindazokra vonatkozik ez a hívás és ígéret, akik azóta is befogadják szívükbe Jézust. A lehetőség nyitva áll, sőt Jézus küldetésének egyik fő mozzanata éppen az, hogy mindenki Isten gyermekévé váljon.

Néhány gondolat arról, hogy mit jelenthet Isten fiának, leányának lenni:

- Mint a gyermek a szüleivel, én is átélhetem a legmélyebb közösséget és a legszorosabb kapcsolatot az Atyával. Erre törekszem, ezt ápolom, és ennek erejében alakítom magamat.
- Isten gyermekeként óriási ajándék átélni azt, hogy nagyon sok testvérem van ebben a családban. Támogathatjuk egymást, növekedhetünk a szeretetben, egy irányba nézünk, együtt dolgozhatunk.
- Már a Teremtés könyvében olvashatjuk, hogy Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtette az embert. Csírájában belénk van oltva, hogy hasonlít(hat)unk Istenre, legalábbis istenkép-reményűek vagyunk. Jézus erre biztat is bennünket. A Hegyibeszéd kifejezetten tartalmazza mindazt, ami az embert Isten gyermekévé teheti. Ebből is a leghangsúlyosabb: „...Szeressétek ellenségeiteket!... Így lesztek fia(i) mennyei Atyátoknak... Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!” – A végletekig menő, áldozatos szeretet megélésével hasonlíthatunk leginkább rá!
- Jézus élénk élte és el is mondta, hogy milyen az igazi istenfiúság. Utalt arra is, hogy hozzá hasonlóan tanúságot tehetünk az Atya szeretetéről, sokak számára lehetünk a „világ világossága”, ahogyan Jézus is annak nevezte önmagát. Úgy küldi tanítványait, ahogy őt küldte az Atya, a magunk kicsiny lehetőségei szerint folytathatjuk Országának építését.

A fentiekből az is következik, hogy Isten fiának, leányának lenni nem életünk egyszeri alkalma, hanem folyamatos törekvés, amelynek során egyre inkább azzá válunk. Nem felejtkezhetünk meg a figyelmeztetésről: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem nyilvánvaló, hogy mivé leszünk” (1Jn 3,2)!

Ide kívánczik Reményik Sándor „Istenarc” című versének néhány sora. Számomra azt a vágyat és küzdelmet írja le, amellyel egész életemben próbálok a szeretetben egyre hasonlóbbá válni Mennyei Atyámhoz.

„Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok,
Testvéreim, jertek, segítsetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok.”

Csiky Lajos, Budapest

